
F. Bakó Enikő

REGGEL

Szeretek a mindennapok kezdetén elsőként ébredni. Harapni a csendből és élvezni minden pillanatát a hajnalnak. Még nem nyitom ki a szemem, de a gondolataim már táncot járnak. Hiába ropják szüntelen, nem emlékeznek rá, hogy álmodtak volna éjjel.

Aztán kipattan a szemem, oldalra fordulok, és kezemmel segítek magamnak felülni. Mély a csend, addig a pillanatig, amíg a lábam a padlóra teszem, ekkor a parketta belereccsen a pillanatba. Az ablakhoz lépek és kibuktatom. A reggeli szellő belibben a madarak énekével. A sötétben is ismerem a házunkat. A konyhapulton bekapcsolom a kávégépet. Kattan.

Kék fénye megvilágítja a sötétet, pontosan annyira, hogy a kapcsolókra találva, a redőnyök bűgva elinduljanak felfelé, beengedni a felhők mögül előbújó napot.

Kinézek az ablakon. A felkelő nap fénye most találja meg a medence vizét. Ahogy álmosan megfürdeti arcát, ragyog minden körülötte. Visszafordulok a kávégéphez, megnyomom a rövid, erős eszpresszógombot. Nyög egyet, majd erősen méltatlankodva kezdi örölni a kávészemeket. Lassan a barna lé csorogni kezd a csészembe. Koccanva emelem el a tálcáról. A kezemmel félretolom a teraszajtót. Suhog a sínjén. Szerintem megsértődött, hogy ugyan miért ébresztettem fel ilyen korán. Kilépve, a langyos szél megérinti lágyan az orcám.

Koppan az asztal kövén a csészém, ahogy ráhelyezem. Az éjszakára letakart szőfát reccsenő, csörgőn sistergő hanggal szabadítom fel. Leülök, a lábaimat kinyújtva pihentetem a kényelmes fekhelyen. Bal kezem a csészét simítja, míg a jobb a takaró ráncait húzza hangtalanul a derekam köré. Vonnat füttye tör utat magának, a szél szállítja hozzám kecsesen.

Belekortyolok a feketembe, velem párhuzamosan a vizsla lefetyel. Megszomjazott ő is az éjjel. Nyújtózik egyet, majd a kanapé kutyák boldog nyugalmával a szőfámra telepszik, és természetesen rám. Csipás szemével esdekel. Mondania sem kell, elkezdem bársonyos bőrének a reggeli macerálását.

A fakopáncs egyre hangosabban veri a taktust. Ütemre dolgozik a drága, munkáját a fenyőfa dirigálja. Pár galamb úgy dönt, hogy susogva a vízpartra száll. Figyelnek, de a kutya a masszázst élvezi, így egymás után röppenek

át a túloldalra, csak pillanatra érintve a vízfelszínt. Fodrozódik a kékség, hangot nem hallat.

Egy autó zúgása veri fel az idilli csendet. Fékez és burrog és újra fékez. Elképzelem, ahogy a porfelhő kikíséri az utcánkából. Kellemetlen, ha a szél gombolyaggá görgeti az út felszálló porát. Csaholó kutyák hangja tör felém. A motor zúgására reagálnak élesen. Lassan ők is elcsitulnak.

Nézem a harmatos fűvet. Egy friss földkupacra leszek figyelmes. Látogatónk újra feltört, kertes házban az természetes, hogy a vakondokék jönnek-mennek. Innen is látszik, biós kert, holmi vakondnak tervezett háló nem áll az ásás útjában. Mosolygok. Ez nem lesz ínyére a férjemnek. Becsukom a szemem, valahol bőg egy tehén. Délkeleti szél ez a mai, ha Riskáék hangját is hallani vélem.

Tovább fülelek. Valahol berreg egy motor. Erős hangjába beleremeg a vizslalány. Nyújtózik, kapar egyet a szófám huzatán, majd újra rám nehezedik. Hallom, hogy felébredt a szomszéd. Csattanva tárja ki ablakát, és áthallatszó csacsogása megrendíti a csendem. A macskája nyávogva köszön jó reggelt.

Koppanás. Mozdul a vizsla is. Valaki csoszog és megengedi a vizet. Sercen, majd dobolni kezd a kerítésen, ahogy zubogva tovahalad. Hm, hm! Ez a koppanás most mintha pattanássá válna.

Reccsenve nyílik az ablak, és ívet írva landol a teniszlabda a medencében. A vizsla a pillanat törtrésze alatt nem gondolkodva, de cselekedve utána veti magát, belecsapódik a medence vizébe. A csobbanás nyomán vizes lesz a körlet, ahol eddig bágyadtan mélézött a csend.

A galambok szárnyuk suhogtatva a fenyőágak hűs árnyékában keresik menedéküket. Talpra ugrok. A pléd a földön landol. A kezemen megcsörren a karperec. Hangosan csapkod a fahéjszínű test, egy helyben lefetyelve a vizet. Felé dobok egy, kezem ügyében lévő matracot. Suhan a gumi a kutya felé, mikor észlelem, hogy ez nem mentség számára. Mezítláb vagyok, a kövön pleccsen a talpam, testem párhuzamosan loccsan a vízzel, és már érzem is a tappancsok lágy érintését. Egymásra mosolygunk, csuromvizesen. Ez a tizenöt fok sem embernek, sem állatnak nem kellemes.

GÓBÉK

Feketében vannak mindhárman. A magas, a köpcös és a bajszos. Kézfogás közben összeborulnak. Egy pillanatig az az érzésem, hogy valami kósza könnycsepp mindhárom férfi szemében a mosollyal együtt ott csillog.

A magas szólal meg először:

– Hát, fiúk, emlékeztek Zalán mondására? „Fiatall mindenki lehet, de öreg csak a java!” Szépen itt maradtunk. Jó lenne sűrűbben találkozni.

– Kezet rá! – válaszol a köpcös.

Megállnak egy pillanatra. A bajszos megjegyzi:

– Most, hogy megtanultam magyarul, meglátogattok végre?

A magas tetőtől talpig végigméri úgy, mintha nem is ismerné.

– Mióta nem magyar a székely, komám? – kérdezi. A zöldhatáron szöktél át, ha jól emlékszem. Vagy nem?

– De igen, voltak is bajok a jegyzőkönyv felvételénél. Többször kellett elmondjam, hogy két napig követtem az esthajnalcsillagot, nappal meg bujkáltam. Tudjátok, hogy azóta is pórázon vezet a gépirókisasszony. – Nevet. – És hát az első munkahelyemen nem értettem a konyhán a főnököm „Add oda a kést!” mondását. Jobbra néztem, balra néztem, ketten voltunk, rákérdeztem, hogy kinek adjam oda, miért nem azt mondod, hogy kérem a kést, vagy add ide a kést.

– Tőlem, amikor útbaigazítást kért egy autós, és elmondtam neki, hogy „Menj egyenesen előre, aztán ott a lámpánál felfordulsz balra.” Kiröhögött. De a buszmegálló közönsége is somolygott – támaszkodik a botjára a köpcös.

A magas ránéz és rákérdez:

– Attila, neked a lábaddal mi történt?

– Beszélgettem a medvével, hát nem félbeszakított? De nem fa a lábam, ne izgulj, újrahasznosított műanyag – azzal megveregeti az ominózus végtagot.

– Szóval, nekem is volt ám nyelvbottlásom. Az asszony leküldött a zöldséghez hagymáért. Elszótagoltam, hogy vörös hagymát kérek, mert fehéret dobott a mérlegre a kiszolgáló, aztán megtanultam, hogy itt a lila a vörös! A spárgáról nem is beszélve, hogy az otthoni kötözőmadzag az itt zöltség, ki gondolta volna.

A bajszos szeme huncutul csillog, és mondja:

– Én elhívtam anyósékat egy igazi disznóvágásra. Fehér csizmában jött a drága. A pálinka megadta a hangulatot, s mikor a késsel belényúltam a disznóba, úgy esett össze, hogy a tisztaszobába kellett vinni pihenésre. De

früstökre kihozta közénk a hasa. Szépen dicsérte is azt a finomat, amit evett, aztán mikor megmondtuk, hogy hagymás vér volt az, na, azóta vegetáriánus a drága mama. De – emeli fel az ujját – a puliszka a kedvence.

– A prézlis húst szalmapityókával először nálam sem értették, de ma már a gyerkőcök is így rendelik a vasárnapi menüt az anyjuktól.

– Igaz is, mindenkinél van pulya? – a magas kérdez újra.

Bólogatnak.

– Mi van a jánnyal, akit a büfében kormoztál, Csongor? – néz a bajszos a magasra.

– A feleségem lett. Még jó, hogy leszálltam a pályáról, és udvaroltam neki. Botlábam volt a focihoz, hogy is mondtátok, darabos vagy milyen voltam.

– Magyaros, nem darabos. Rendes kávé hoztál nekünk és Fructót. Még krumplicukrot is szerezteél az egész csapatnak. Igaz is, sűrűn jártok haza?

– Na, azt nem mondanám, de egy kicsikéért a Királyhágón mindig megállunk.

– Csevabcsics az itt, komám, nem kicsike! Miccs! – válaszol Attila. – Lehet már itt is csiki sört és gyergyói krumpilis kenyeret venni. A szüleim már nem élnek. A családi házat eladtuk, de van egy kulcsos házunk Zetelakán. Egyszer majd, ki tudja, hogy alakul. Az ember egyedül születik, és egyedül hal meg.

Összeölelkeznek.

– Itt a pont – mondja Zalán. – Beülünk egy korsóra? A vendégeim vagytok. Ott van még egy üres asztal a sarokban.

– Vigyük el, azt akarod? – kérdezi mosolyogva a bajszos.

Kitör a kacagás a fiúkból, ha jól sejtem, újabb emlék az, ami utat kér.

ÚJRAÉRTELMEZETT ÖREGKOR

Márk, mielőtt nyílik a díszes kovácsoltvas kapu, jobbra sorol és leparkol. A leánderek színes kavalkádja és édeskés illata betölti a levegőt. A tölgyfák sokasága katonás sorban jelöli az utat. Az óriásplakát hirdeti:

„Költözz a lakóparkba, és Kabriót adunk ajándékba!”

– Miért álltunk meg? – kérdezi Hilda.

– Gondolkodni. Hangosan és együtt. Mi a véleményed?

– Tudod, hogy én költöznék, de tiszteletben tartom a döntésed.

– Tulajdonképpen ketten vagyunk, ötvenesek. A gyerekek kirepültek.

– Leszünk – javít Hilda.

– Az az egy-két év nem számít. Lehet, hogy elhamarkodottan hagytuk ott az előadást.

– Egész pontosan?

– Élünk a 75 napos próba lehetőségével. Most!

– Várj, várj! Arra gondolsz, hogy menjünk vissza megkötni a szerződést?

– Pontosan.

– Nem egy nagy vászisztdász megpróbálni az egészséges létet. Mi is a pontos feltétel? – kérdez Márkra.

– Naponta kétszer 45 perc testmozgás, egyik ebből a szabadban, négy liter vízfogyasztás, könnyű diéta betartása, de ugye főznek ránk, önszorgító könyvek olvasása minimum egy órában, a könyveket is biztosítják, meditáció és munka. Eddig is dolgoztunk, és ezután is fogunk.

– Nem érttem kristálytisztnak, hogy a vizet miért csak a kihelyezett óriáspalackokból fogyasszuk? – morgolódik Hilda.

– Nem figyeltél, a saját konyhánkban is palackozott víz lesz a kísérlet miatt, ezért kell ebből inni. És nézd meg a kezedben, micsoda klassz palackot tartasz. Kifejezetten kedves tőlük ez az ajándék.

– És a sport: golf, tenisz, jóga, pilátesz, foci, úszás, vízitorna, evezős deszka, meg sem jegyeztem, hogy mi minden van.

– Ezért álltam meg. Vedd elő a brosúrát, és olvasd fel figyelmesen! Nincs mit vesztenünk, aláírjuk, ráterhelnek a házunkra százmilliót, de ha valami nem tetszik, kiszállunk 75 nap után.

– Akkor szállhatunk ki, ha velünk ez nem működik! Ez az újratervezett öregkor. Huszonöt évet még dolgoznod kell, és a coachok döntenek el helyetted azt, hogy mit.

– De fiatalodunk, azt ígérik, egyetlen perccel sem leszünk öregebbek, sőt a kiválasztottak visszamennek az időben akár tíz vagy húsz évet.

– Visszafiatalodnak a szerveid, egészséges leszel, és az az érzésem, boldog vagyok. Itt is van, amit kifelejtettél, napi egy mosoly, napi egy jó cselekedet. Ezt könnyű lesz megtenni.

– Amit mondjuk nem értek, hogy állat miért nem tartható? – kérdez Márk.

– Pedig alátámasztották, hogy ha mindenki egységesen beleegyezik, ha senkit nem zavar, akkor majd megváltoztatják a szerződés ezen pontját.

Mellettük egy türkiz Bentley-nek nyílik a kapu. Márk gázt ad, és ráfordul a golfpályák mellett az útra.

– Visszamegyünk. Álljunk meg még a kilátónál ránézni a Dunára. Biztos vagy a döntésben? – kérdezi.

– Maseratit szeretnék. Sárgát. Ahogy a Róna utcán végigsuhanok, minden irigyem megnémul – válaszol Hilda.

– Nincs irigység, ők is választhatnak, ezt ne feledd!

Mosolyogva, kéz a kézben belépnek a főépületbe. Lépteik hangját fel fogja a vastag szőnyeg. Egyenesen az előadóterem felé tartanak. Modernül letisztult a berendezés. Dossziék borítják a falat, az asztalok és székek kinos rendben az üvegkuckókban. Laura, a hoszteszük már veszi is elő a papírokat. Nagy és nehéz az iratcsomó. Egyórányit vesz igénybe a papírmunka. A két nővérre nem is figyelnek, tompa szúrás a nyakukon, és megjelenik előttük a tervezett jövő.

Ahogy kilépnek az ajtón, mélyen beszívják a Duna felől érkező szellő illatát. Nézik a pálmafák katonás rendjét. Várja őket a napsárga Maserati. Hanna fiatalosan csusszan a vezetőülésre. Mire Márk megkerüli az autót, ott terem a boy. Egy matchbox nagyságú díszes dobozban adja át a slussz-kulcsot.

– A Toyotájuk, uram.

– Merre próbáljuk ki az autót, mit javasol?

– Ezen a kilencvenháromezer négyzetkilométeren bárhol megtehetik, uram.